

Kohtulahendite kogumik

Kohtuasi C-270/15 P

Belgia Kuningriik
versus
Euroopa Komisjon

Apellatsioonkaebus — Belgia ametiasutuste poolt veiste transmissiivsete spongioossete entsefalopaatiate teimimise rahastamiseks antud abi — Valikuline eelis — Otsus, millega abi tunnistatakse osaliselt siseturuga kokkusobimatuks

Kokkuvõte – Euroopa Kohtu otsus (kuues koda), 30. juuni 2016

1. *Riigiabi — Mõiste — Riigi meede, millega vähendatakse ettevõtjal tavaliselt lasuvat maksukoormust — Liikmesriigi õiguse järgmisest tekkivad kulud — Hõlmamine — Kulud, mis on seotud liikmesriigi poolt avaliku võimu teostamisega — Mõju puudumine — Riigi sekkumine valdkondades, mida ei ole Euroopa Liidus ühtlustatud — Mõju puudumine*

(ELTL artikli 107 lõige 1)

2. *Riigiabi — Mõiste — Rahvatervise kaitse eesmärk — Mõju puudumine meetme riigiabiks klassifitseerimisele*

(ELTL artikli 107 lõige 1)

3. *Riigiabi — Mõiste — Meetme valikulisus — Abisaajatele eelise andmine — Valikulisuse nõude ja majandusliku eelise samaaegse tuvastamise eristamine ning abikava ja individuaalse abi eristamine*

(ELTL artikli 107 lõige 1)

4. *Riigiabi — Mõiste — Meetme valikulisus — Sarnases faktilises ja õiguslikus olukorras olevate ettevõtjate erinev kohtlemine — Testile allutatud sektori olukorra võrreldavus kõigi nende ettevõtjate olukorraga, kes peavad kontrollile teostama — Tingimused*

(ELTL artikli 107 lõige 1)

1. Hinnates mõistet „ettevõtjal tavaliselt lasuv maksukoormus“ ja sellest lähtuvalt seda, kas meede on valikuline ja see tuleb tunnistada riigiabiks, peetakse selliseks koormuseks enamasti selliseid täiendavaid kulusid, mida ettevõtjad peavad tavapärastel kandma majandustegevusele kohaldatavatest õigus- või haldusnormidest või lepingutest tulenevalt. Asjaolul, et selline kohustus tuleb avaliku võimu asutuste poolt, ei saa seetõttu iseenesest olla mõju samade asutuste muude sekkumiste laadi hindamisel, et teha kindlaks, kas need annavad väljaspool tavalisi turutingimusi ettevõtjatele eeliseid.

Tavapärastel ettevõtjate kantavateks tasudeks liigitamist ei mõjuta mingil moel asjaolud, et tasud tulenevad avaliku võimu asutuste tegevusest avaliku võimu teostamisel või et liikmesriikidel on vabadus asjaomasel valdkonnas ühtlustatud eeskirjade puudumisel kulud enda kanda võtta.

Pealegi, igal juhul ei ole asjaolul, et asjaomaste meetmete rahastamine ei ole ühtlustatud, mingit mõju sellise rahastamisega eeldatavalt tekitatava majandusliku eelise kindlakstegemisele. Isegi valdkondades, mis on liikmesriikide pädevuses, peavad nad tegutsema kooskõlas liidu õiguse ja eelkõige ELTL artiklite 107 ja 108 nõuetega.

(vt punktid 35, 36, 38 ja 39)

2. Konkreetse sektori ettevõtjatele pandud kohustus teostada teatava haiguse teste rahvatervise eesmärgil ei ole piisav selleks, et välistada nende testide riigipoolse rahastamise liigitamine riigiabiks. ELTL artikli 107 lõige 1 ei tee vahet sekkumise põhjuste või eesmärkide järgi, vaid määratleb need nende mõjust lähtudes.

(vt punkt 40)

3. Vt otsuse tekst.

(vt punktid 48, 49)

4. Hinnates, kas meede on valikuline ja kas see tuleb tunnistada riigiabiks, peab komisjon kindlaks tegema, kas selline meede, hoolimata sellest, et see andis üldkohaldatava eelise, oli kasulik ainult teatavatele ettevõtjatele või teatavates tegevussektorites. Seega ei riku Üldkohus õigusnormi, kui ta leiab, et komisjon tuvastas õigesti, et liikmesriikide poolt rahvatervise huvides testide rahastamine on ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses valikuline, kui abi saanud sektori ettevõtjate olukorda võrreldi kaudselt, kuid kindlasti kõigi nende ettevõtjate olukorraga – kes nagu nemad – peavad enne oma toodangu turule laskmist või turustamist kontrollle teostama.

Asjaolu, et toodete kvaliteedi kontrolliks ette nähtud testid, seda isegi toiduainete puhul, varieeruvad sektorite kaupa laadi, eesmärgi, maksumuse ja perioodilisuse osas, võib mõjutada erinevate sektorite võrreldavust, ei oma siiski tähtsust sellise riigiabi kindlakstegemise kontekstis, mis on seotud mitte testide endi, vaid nende rahastamisega kasusaajate kulude vähendamiseks riigi vahendite arvel. Selline küsimus tuleb Üldkohtus tõstatada eraldi väitega.

(vt punktid 50, 53–55)